

GORI SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI.

ZAGREB, 17. LIJNJA 1951.

BROJ 25

UČITELJ I NJEGOVA OKOLINA

Sva prava okolina Isusova je bila takova, da o njoj najpozvalnije govorio sv. Evandele, riječ Božja. Kako li su divne riječi i pothvabe, kojima se časte oni, koji su Isusu najbliži i po krvni i svom radu i po svome izvezama.

Samu Majku Isusovu naziva Sv. Pismo: »Milosti puna, Gospodin s Tobom, blagoslovljena Ti medu ženama!« (Lk 1, 28).

Za sv. Josipa, hramitelje i pocrim Isusova, veli: »Bože je pravedan« (Mt 1, 19).

Elizabeta i Zaharija, roditelji Preteče Isusova: »Bili su oboji pravedni pred Bogom, živeći po svim zapovijedima i uredbama Gospodnjim bez manje!« (Lk 1, 6).

Za samoga Ivana Krstitelja je pisano: »Eto ja šaljem andea svoga pred licem Tvojim, koji će pripraviti put Tvoj pred Tobom. Zaista vam kažem: nije ustao između rođenih od žena već od Ivana Krstitelja« (Mt 11, 10-11).

Sv. Pismo izdiže starca Simeona, koji je primio na svoje ruke Dijete Isusa i proročišta Anu tako, da govorio o njima: »Igle, bio je u Jeruzalemu čovjek po imenu Simeon. I taj je čovjek bio pravedan i bogobojazan, koji je čekao utječu Izraela, i Duh je Sveti bio u Njemu... I bila je proročica Ana, kći Fanuelova od plemena Aserova... I tada je bila udovica imajući osamdeset četiri godine, te nije odlazila od hrama služeći Bogu postom i molitvama i noć i dan. I ona dove upravo u taj čas i slavljevi Boga i govorila za Njega svima, koji su čekali otkup Jeruzalema« (Lk 2, 25; 26-38).

O Mariji Magdaleni pokornici reče Spasitelj: »Oprostiteći su joj mnogi grijesi, jer je mnogo ljubilje... I joj joj reće: »Vjera ti je tvjra pogoda, idi u miru!« (Lk 7, 47-50.)

Sv. Pismo napominje i mladića, kojeg je ljubio Isus. Jednoga je naime dana prolazio mimo Isusa jedan mladić. Kleče pred Spasitelja i zapita Ga: »Učitelju dobril! Što mi valja činiti, da dobijem život vječni?« On je točno vršio zakon Mojsejev od svoje mladosti. Bio je ne-pokvarjen i svjež na tijelu i duši. Osim toga oduševljeno je težio za savršenošću. A Spasitelj, čiji oko proniči nutritiju, posvjedoči mu, da pravo govoriti. I sagre svoju glavu, da pogleda u lice ovoga mladića: »Isus pogledavši na njega zavoli ga i reče mu: Jedno ti manjka, idi, prodaj sve što imai i podaj siromasima, i imat ćeš blago na nebu; i dodri, uzmi kriz svoj te idi za mnom! A on posta zlovljan od ove riječi, pa otiče tužan, jer je bio vrlo bogat« (Mrk 10, 17, 21-22).

Vidjelo se iz govora Isusova, kako se u Njegovu Srcu rodila i rasla prijateljska ljubav prema ovom mladiću! A onda najedampot provali ledeni hladni dah. Zahvatio je crveni. Lišće povene i pada na zemlju. Spasitelj ga htio ubrojiti u četu svojih učenika. Zato zatraži od njega, da se odreće bogatstva. A on s toga postade žalostan.

Tako je ljubazno i prijateljski Spasitelj suočavao sa svojima. Ali se vidi na ovomu mladiću ovo. Nesretnak trenutak jo potreban, da svijetla zraka milosti takne jednu dušu tako, da ona upozna u ovom Božjem poslaniku Sina Božjeg. Da vidi, da je On Bog. Da vidi, da On nije ni Ilij, ni Jona, ni Ivan ili koji od proroka. On je Sin Božji. Sjetila varaju, ali ja vjerujem Njegovoj riječi. Drugi ne vjeruju, ali zato bala je vjerujem tim čvršće. Drugi se bore protiv Njemu, zato Ga je to više ljubim.

Način ovdje nije samo čovjek. On je također i Bog. Samo je jedan Bog, a ipak je On Njegov Sin i jedno s Njime. Duša je u tom času ispunjena nebeskim svijetljom. Preplavljena je čudesnim dragim mirisom. Kao da je cijeli kuću ispunio miris dragocjene pomasti, kao kad je ono Marija razilala posudu od alabastra s dragocjenim čistim nadvorim uljem i izlije na glavu Spasitelju (Mrk 14).

U takovim su časovima za dušu Tatarski trenuci Kristova preobra-

ženja. Ona pada doskora u sveti i uječni razgovor sa sobom i Božjim Sinom. Spasitelj kaže: »Tko mene ljubi, moju će riječ držati, i Otac će moj ljubiti njega, i k njemu ćemo čodici i kod njega ćemo se nastaniti! (Iv 14, 24). I opet govoriti Gospodin svojima: »Viši vas ne zovem slugama, jer sluga na zara što radi njegov gospodar. Nego sam vas nazvao prijateljima« (Iv 15, 15). »Tko god vrši volju Oca mojega, koji jo ne nebesima, on je brat moj i sestra i mati (Mt 12, 50). »Ja sam čokot, a vi lože. Koči ostaje u meni i u njemu, on rodi mnogi rođe« (Iv 15, 5). »Ja sam dobiti pastir, i poznam svoje i moji meni poznavaju« (Iv 10, 14).

Toliku je ljubav Isus pokazivao prema svojima. Tako ih je podržao i napunjao nadom i nagradom, kojоj nema ravne na zemlji. Zar onda ne može čovjek da vrati ljubav svomu Stvoritelju jednakom ljubavi? I to neko ne može savršenom, a ono može sličnom ljubavlju. Ljubav je ono, što premošćuje sve. Ljubav približava one, koji se ljube. Veže ih i čini ih dvojice jedno sreću i jednu dušu.

Iz prijateljstva prema čovjeku, prema svojima, Sin Božji ništa nije opratio. On se spušta do najnizge u svemiru, a ipak spašava svoje potpuno dojstojanje i veličanstvo. U tome je On sličan suncu, koje sve obasjava i grijeva, a ipak ostaje sunce u svojoj potpunoj snazi, žaru i ljepoti. Takav je prijatelj Krist, prijatelj i spasitelj čovječanstva.

Jaganje Božji, Tvoje je Tijelo doista jelo, i Krv Tvoja doista je plio. Koji jede Tvoje Tijelo i piće Tvoju Krv, ostaje u Tebi i Ti u njemu.

O sveti poklonje Ljubavl! U ovome Hrjevu, kojega lomila svima nama, najviša je utjeha, i život vječnosti. U ovome Hrjevu Ti si, Jaganje Božji, prisutan i uvek do svjetske svjetlosti. Za Tvojim stolom mjesto je za sve nas, koje pozivaju sebi. Tvoja je gozba, gozba neprozlačne radosti. Tvoj je dom otvoren svakome

stvorenu. U Tvojem kraljevstvu svi primaju vijenace besmrtnoga života.

Jaganje Božji, Tvoja je divna Ljubav u ovome Hrjevu, kojega nam daješ, u ovu Krv, koja će nebesima uzdje, za naša. Ovo je Tijelo, razapeto na nos i uskrnsalo u vječitoj slavi. Ova je Krv prolivena za nas i u svakoj ovoj kapljici naš je spasenje. Gladni smo hlebom života, dragi Isuse. O, daj, da čujemo Tvoj glas, da uđemo u Tvoj dom, Tvojemu stolu, Spasitelju!

HLJEB ŽIVOTA

Jaganje Božji, Tvoje je Tijelo doista jelo, i Krv Tvoja doista je plio. Koji jede Tvoje Tijelo i piće Tvoju Krv, ostaje u Tebi i Ti u njemu.

O sveti poklonje Ljubavl! U ovome Hrjevu, kojega lomila svima nama, najviša je utjeha, i život vječnosti. U ovome Hrjevu Ti si, Jaganje Božji, prisutan i uvek do svjetske svjetlosti. Za Tvojim stolom mjesto je za sve nas, koje pozivaju sebi. Tvoja je gozba, gozba neprozlačne radosti. Tvoj je dom otvoren svakome

stvorenu. U Tvojem kraljevstvu svi primaju vijenace besmrtnoga života.

Jaganje Božji, Tvoja je divna Ljubav u ovome Hrjevu, kojega nam daješ, u ovu Krv, koja će nebesima uzdje, za naša. Ovo je Tijelo, razapeto na nos i uskrnsalo u vječitoj slavi. Ova je Krv prolivena za nas i u svakoj ovoj kapljici naš je spasenje. Gladni smo hlebom života, dragi Isuse. O, daj, da čujemo Tvoj glas, da uđemo u Tvoj dom, Tvojemu stolu, Spasitelju!

Susret s njima

U zoru nedjele svete,
U carstvu procvalog maja,
Ja sam susrela andele
U velu sunčanog sjaja.

Mala, ovjenčana dečela,
I bijela haljina čista,
Pričali svakomu stvoru:
»Jutros smo primili Krista!«

I prošla je bijela čota
Kroz carstvo procvalog maja;
Sretni Prvoprivečani!
U velu Kristova sjaja.

»Za jedno samo mohim, Gospode, samo to istem, da stanujem u domu Gospodnjem sve dane života svoga.« (P's 26,4)

Pričesa iz današnje
sv. Mise

Svojstva vjere

U prvom redu vjera treba da nam bude jednostavna i priprosta. Vjera je priprosta, kad ne ispitujemo radonaloza za razloge, na kojima se osnivaju istine katoličke vjere, nego cim smo sigurno saznali, da je Bog nesto objavio, smješta vjerujemo. I to radi sadržaja, koji ima Božju riječ, koja se ne može prevariti, pa makar se radi o ostanju, koje prelazi shvaćanje našeg razuma. Sv. Augustin piše: Ako mi nesto razumiju, skočim u vjeron, zahvaljujući to razumu, a ako nešto vjerujem, zahvaljujemo to ugledu onoga, koji je to rekao. Vjera, koja se ne ostanja na objavu Božju, nego na naša osjetila ili na sindrom svjedočanstva, takova je vjera čisto naravna ljudska, a nije božanska i služna. Zar kaže sv. Grigor: Nema zasluge ona vjera, koja počiva na ljudskom ugledu. Ako mi nesto slijepo vjerujem, stoji se počiva niti na objavi Božjoj, niti na ljudskim razumljivima, tada je takova vjera luda i kažnjava. Ako počiva na objavi Božjoj, tada ne samo da nije kažnjava, nego je zaslužna.

Takovu je priprostu vjeru imao Abraham, kad je držao za istinu uvjerljivo Božje, da će mu Sara u starosti roditi sina. Sv. Pavao kaže: On nije oslabio u vjeri, makar je razabradio, da mu je tijelo već obumrlo, bilo mu je blizu stot godina, i da je obumrlo i krilo Sarino. Nije posumnjao Božje s nepovjerenjem, nego je bio jak u vjeri i da Bog slavi. I bio je čvrsto uvjeren, da Bog može učiniti, što je dvojice.

Vjera nadalje treba da bude čvrsta, tako da isključuje svako kolebanje i dvjboj. Sv. Ivan Hrizostom kaže: Kad-što čvrst stan podupire slabu i stare udove, da se čovjek ne boji, da će se osaklitati i pasti, tako je i vjera čvrst oslon na dušu, koja po svojem vlastitom umovanju luta i koleba. Takova je vjera svjetlost duži, kad se ona nalazi u tami, svakojakih najrazličitijih mliječnja i nazora. Kašto putnik usred noći stoji na putu svjetlijku, da mu počake prav put, da ne zaluta, tako je i za nas vjera sigurno svjetlio, usred dvjova i tame upravimo pogled na riječ Božju, iz koje nam blista istina u punom sjaju, tada nam vjera postaje čvrsta, ne kolebamo se i ne podajemo se dvjovi i nevjeri.

Sv. Bernardo nas uči, da sve što vjera uči, počiva na tako čvrstom i sigurnim temeljima, da on to ne trebamo nikada kolebatati ni sumnjati, nego u svaku dobu nepokolebljivim čvrstocem držati sve za istinu. Govoreći o jednom krijevjeru kaže: Dakle niko od nas, kada onači onaj misli, kao da ima u našoj vjeri ili nadi nesto dvojbenog nestalo, nestigurno. Naprotiv, sve što se u njoj misli, počiva na čvrstim i sigurnim temeljima istine, osigurano je uvrđeno i posvećeno božanskim riječima i čudesima. Vjera nije minijenje, nego je sigurnost. Kakoju je vjeru imao sv. Pavao i kako je gorio od ljubavi prema Kristu! On veli: Ja sam uvjeren, da mi smrt, ni život, ni andeli, ni poglavarsvta, ni sadašnjost, ni budućnost, ni slija, ni visina, ni dubina, ni drugo kakvo stvaranje ne može nas rastaviti od ljubavi Božje, koja je u Kristu Isusu, Gospodu našem.

Vjera napokon treba da nam je stalna, a to znači, da moramo biti spremni podnijeti svakojake teškoće i patnje prije, nego ih i da dijaku odstupiti od vjerske istine. Moramo ostati stalni u buri napasti i progona. Takvu stalnost nalazimo kod prvih kršćana, koji su radile i život, nego li od vjere odstupili. Tako prijevodič pojavio je Nicfor, da su se za cara Dilektecijana 20 hiljada kršćana na sam Božić radile i živili u crkvi spalići, nego li da odpadnu u kršćanske vjere. — Nastolmo, da i naša vjera bude čvrsta i stalna,

Naklonost i odbojnosc

Cesto se u nama brzo i nepremisljeno rode prijateljici ili neprijateljski suđovi o drugima, koji se pred našim licem iznenade pojavе. To biva tada bez našeg preusmjeravanja i hitjenja. Bez sudjelovanja našega razuma i savjeti. Bez promišljanja i razložnog sudjenja. Name je kadkad već na prvi pogled jasno: ovaj nam je čovjek simpatičan ili neosimpatičan. I nas privlači k njemu neki sasvim naravni i kao sam po sebi razumljivi osjećaj ili nas od njega odbija.

Ako se pak pitamo, nakon faktova prve imenadžmenta, koji je raslog tom značajnom svrđivanju ili nesvrđivanju, ne smemo u većini slučajeva naći odgovora. Name to samo od sebe tako jednostavno dešava, da su nam neke osobne ugodnosti i druge, druge pak neugodnosti i odbojnije. Jedne vrste na nas dobar ukaz, a druge ne.

Ovaj pak posljednji i sakriveni razlog ovih čudnovatih naklonosti i odbojnosti ne ćemo po svoj prilog nikada otkriti, dok smo obavljeni kognitivnim vremenitom čudi. Ne možda bi se mogla ova osobita pojava tako objasniti, da osoblju osjećaj naklonosti ili odbojnosti kod prvoga susretaja s jednom stranom osobom u nama budi brzo, časovito saznanje jednog napadnog unutarstvenog bitnog srodstva i bilne razlike. A uslovi i spoznaje, da postoje u vanjskim odnosima osobe izjednacivice ili edibnje erte.

Fonamjenevne pak takove simpatije ili antipatijske podsticaju na prvom vanjskom utisku, koji može biti u tom, što su te osobe lijepo izražene i dobro obučene s ljudskim i prijaznim licem, te tako lako stišu našu naklonost. Naprotiv nas pak odbiju ružni, nakanli osoblji tijela s nepriznatim crtanja lica. Nutarnja vrijednost ih ne vrijednost, dobar ili zao karakter takovih ljudi ne igra kod tega nikakovo značenje. Radi se kod tega same u oglednim ili neuglednim zapravo našega oka, koji daju našu naklonost život. Naša je narav takova, da radije gledamo lijepo i prijateljike stvari nego ružne i odvratne.

Sto je neki čovjek naobrazili, to će manje depistati, da na njegovu te toliko sprednju i vanjske pojavu drugih ljudi. On će nastojati, da u svojom sposobnjom sposobnošću odgovarne iz eigeja drianja jednoga čovjeka. On će to upoznati iz izjednacivih nepraviljivih snakova lica. Naročito će raspomazati u čistce, jasnije u dubine očiju, u kojima se najmanje izreali duša, znamaj, i u neće duševnost jednoga čovjeka. Cesto je za to dosta samo jedan jedini istimljeni pogled. Nije naime teško zaključiti, da jedan čovjek imade otvoreni, osbiljni i časni smjaj, ako je njegovo vladanje neuslijedio, ćedno, časno, znamo i plemenito.

I obratno: prevelika i pretjerana prijaznost, nemirna žurba, neuprestljivo i nagađa bučica rječišćosti proklausuje odmah nespresno, neprimljeno i neimpravno stvorenje. Odmah na prvi pogled moći lagano prepoznati pijanice, lakovane veseljakice i divljače. Naravna odbojnosc, koja nas i nehotice podstavlja kod prvoga pogleda na njih, jest ka neka zaštita, ščitna ogradica, koja nas neće očuvati od nadejstvosti takvih ljudi.

S druge strane opet osjećaji naklonosti, koje osjećaju prema ispravim plemenitim osobama, cesto su tajne naših Bojkic ruke, koje velju ljudi, koli se inače ne bi nikada streljali obicanim prilikom. Sekspjer (Shakespeare) je rekao: "Sredne duše veće dlanimaču, vasa pogledom očju već kod prvoga mrežnjaka". Stodinu pa se dogada u svijetu, da već prvi pogled dvaju ljudi sjetiće ih u dozvanih ljubav.

Jasno je dakle, da se naš odnos prema ljudima ne smije ravnavi po površinsu utiscanja. Mi moramo ljudi smediti po njihovoj unutarnjoj vrijednosti. I tako se treba vladati, da kroz varavno pokrivalo njihove sinčaste vanjske pojave dopremo u interioru njihove duše. Tamo trebamo potratioći ono, što valja cijeniti ili oduzeti. Samo onda inačenje raslog, da opravdiamo svoj prvočini sačjećaj naklonosti ili nenaklonosti prema nekomu. Kad zauzimimo u unutarnju njegovu jezgru, vidimo, da li vrijeđa naše prijateljstvo ili neprijateljstvo osjećanje. A time bi nepravdino, da prerazimo čovjeka, zbog njegove neugodne, neligeće vanjsline.

Kako bi bila dvostrukog nezavise ljudske holotnika, hromih, nijemih, oduzete-

OSOBNA KORIST NE MOŽE BITI PRAVILA ĆUDOREDNOŠTI

Naše je kršćansko-katoličko stanovlje, da je naš prirođeni razum pravilo čudoređnosti u svakidašnjem životu. Sto je skladu s razumom, to je čudoredno dobro, a što je protiv razuma, to je čudoredno зло. U skladu je pak s razumom sve ono, što Bogu dovodio. Što je Bogu na slavu, a protiv razuma je sve ono, što se protivi Bogu, što Bogu vrijedi i obesčaćuje. Zašto naš razum baš tako prosudiće i razvrstava ljudska djela, to ima od Boga, koji je sve u svemiru stvorio, pa tako i nad razum snabdio ga ovakvim svojstvima prosudjivanja. Prema tome je konačno i vrhovno pravilo čudoređnosti i svih vrijednosti ljudskoga dječovanja Gospodin Bog.

Međutim ima na svijetu ljudi i drveniti pokreti, koji ne priznaju ni Boga, ni duše, ni prekognobnog života, niti bilo kakvih duhovnih vrednota. Za njih postoji samo materija liti tvar, i nista drugo. Dosljedno tome, njima nije vrhovno pravilo čudoređnosti Bog I — u svakdanjem životu — naš razum presvjetljen naukom i odredbama Božjim, nego su se za prosudjivanje vrijednosti ljudskih čina postavili na sasvim drugo stanovište.

Jedni kažu: vrhovno je pravilo za prosudjivanje vrijednosti ljudskih čina osobna korist. Sto meni, kao osobi, koristi, to je dobro, a što meni štodi, to je zlo. Prema tome rade i sami, a prema tome procjenjuju i tude čine. Promotri me i prosudimo sami to stanovište u dnevnom životu. Koliko bi puta čovjek u životu mogao imati korist od lazi i prevara, da ipak nitko zdrave pame' ne reći, da je jaž i prevara čudoređno dobro. Usainimo dijete. Dobilo je od roditelja novaca, da si kupi knjigu. Međutim dijete nije kupilo knjigu, nego je novac potpeli na kazalište, kino i sladoled. Roditelji pitaju: gdje je kupljena knjiga, a dijete kaže, da je novac izgubilo. Roditelji povjeruju, ne kazne dijete. Ovdje li je dijete od lazi i prevara imalo i te kako veliku dvostruku korist? izmaklo je očstrim batinama, i lijepo se razondido u kinu i kazalištu, a i sedeo da je siao u tek. Hote li se toliko živaci, koji bi rekao, da je dijete dobro

učinilo, što je lagalo i roditelje prevrilo, makar je od lazi i prevara imalo korist? Svakako će, tko ima zdravu normalnu pamet reći: Dijete je učinilo čudoređno zlo, jer se lagati i varati ne smije, pa makar od toga bila ne znaku kolika velika korist. A što će učiniti pametni i razboriti roditelji odnosno odgojitelji mu, kako je jaž i prevara razvra stvar i čovjeka nedostojan. To je zlo, i da više to nisi učinio. Ako pak lijeva i blaga ponuka ne bi koristila, roditelji će uzeći u ruke sibu.

III: miši ima staru i boležljivu ženu, a po svijetu ima puno mladih, lijepih i bogatih ženskih. Svolu staru i boležljivu ubije i ožen i mladu, lijevu i bogatu. Od uobjedinja imu dvostruku korist: riješio se svoje stare i boležljive žene, a dobio lijepu, mladu i bogatu, s kojom ima i te kako ugodan život. Hote li se itko živ nači, koji bi odobrio ovaj čin — uobjavite vlastite žene — i nazvao ga dobrim, makar je muž od nejega imao velikih koristi? Ništo! Svi će ljudi, koji imaju makar i mrvicu poštenja, osuditi ovaj čin kao zlo, i nazvati ga zločinom, radi kojega je muž zastupio vješala.

III: u rodnu postoji bogata starica. Posjeduje nove petrokatničku, vrijednu više milijuna, veliki posjed i obilnu svotu gotova novca. Rodbina se dogovori, ubije staricu i podijeli medu slobom bogatu imovinu. Lična je korist od ovoga uobjavista i te kako velika. A je li radi koristi ovo uobjavista dobar i dopunski čim? Nikada! To je zločin medu najvećim zločinima. Svi ga osuđuju i za zločince ovakve vrsti traže najezu kaznu.

Evo, kamo dovodi ljudi život, kad izgube s vida Boga i glas savjeti, pa sve radje sam radi osobe koristi? Koristi od skovia drala nikada nije trajna. Krivo steceno nikada nije blagodat. Isto, a oteto je uviđek proklet. Takvi ljudi su strahom uživaju svoju imovinu. Savjest im nikada ne da mira. U dnu nose palas već na senziji, a pogotovo u vječnosti, ako umru bez kajanja.

LJUBAV I SRĐBA

I Oba reče: Vrijeme je tem čas: Stiže čas da u moj narod ishaneši, I s riješenim mojim svetim Ga hrani, Da upozna u Tebi put svogoj spasa.

I A Sin je tad došao svojima, Tajne kraljevstva Bođegja za spas svijeta. O Bođoj silnoj ljubavi za svijet je govorio.

All u srcu ljudi je bila zima. I teksa boj je obuzela Gospoda: Sve najljepše i najljepše mima sam, Čak i Sina dragog sam svoga žrtvovanja, A oni ništa. Nit ne znaju za me. Gđe im je spas, kad prelje se wedu Srđba moje i ponese ih grobu vječne teme?

JUBILEJ »RERUM NOVARUM«. Povodom 80-godišnjice glasovite socijalne enciklike pape Leona XIII. »Rerum Novarum« katoličke radničke organizacije Belgije, Kanade, Kolumbije, Francuske, Njemačke, Holandije, Italije i ostalih naroda organizirale su na blagdan Dubrovačkog velikog radničkog hodočašća u Riju. Sv. Otac je za ovu hodočašću odslužio sv. Misu u bazilici, sv. Petru na Dubrovniku i tom prilikom radnicima održao govor, u kojem je naglasio, da istina, pravda i kršćanska ljubav moraju biti tri temelja, na kojima podcrti kršćanski radnički pokret. U predevčer Dubrovačnjaci su priredili sv. Ocu veličanstvenu balkadiju.

UNECIJLI će biti podignut prvi oltar na čast blagovetnog Pija X. i to u crkvi sv. Roka. Kao što je poznato Pijo X. je prije nego što je bio izabran papom, bio nadbiskup patrijarha Venecije.

MONS. ETTORE FELICI. U srijedu 10. svibnja umro je u Dubravu, glavnom gradu Irske, u 71. godini života Mons. Ettore Felici, apostolski nuncij u Irskoj. Mons. Felici je poznat hrvatskim katolicima kao apostolski nuncij u Veneciji.

CECIL SOREL, nekoć poznata parizijska gumanica, stupila je nedavno u Treći Red sv. Franje.

bilo mi je posve jasno, da nisam ništa sanjala. Cijeli taj dan, pa i sljedeća dva, svakog dana bila su mi sve pojedinstvenosti pred očima, što mi je čitavlo potpuno zadovoljstvo i sreću. Osjećala sam kao da živim ili bolje reći anđelom u životu Gospina oltara.

Taj osjećaj ugodnosti i ljepote nisam znala da si protučinam, ali važno je bilo, da sam se osjećala upravo, blagena. Stalno me je pratila misao: Šta se sa mnom događa.

Treći dan bilo mi je jasno, da me je Gospa okrijeplila u smu i uverstva moj trud — moju žrtvicu onda, kada sam je najmanje možala za utjehu, ali vjerojato s najvećom zeljom i skrenutostu zavala: »Utječo fainošte!«

CUDO SVETOG JANUARIA se je u ove godine obnovilo u Napulju, subotu 5. svibnja. U 18 sati prenesene su u svečanom procesiji ampule (boticelli) s krvju Svetog u katedrale u crkvu Maloga Isusa. Za vrijeme poboljšnosti, koja se obavljala u ovoj crkvi krv sv. Januarija, koja se našla u skrivenom stanju u ampulama, počela se još tipuli uz odusevljenje kleštenje vjernika. U 20 sati ampule s krvju sv. mučenika Januarija ponovno su u procesiji vravljene u katedralu.

SLUŽBENICA BOŽJA PLACIDA

VIEL proglašena je blagom u nedjelju 3. svibnja. Ona je pripadala Kongregaciji sestara kršćanske škole. Za svečanost beatifikacije prisjepe je u Rim brojno francusko hodočašće, koje je bilo primljeno u audienciju kod sv. Oca. Sv. Otac je tom prilikom održao govor i herojskim krepostima nove blagence.

U WASHINGTONU je održan godišnji Kongres Newmannovih klubova. Kongres je prisustvovao 200 delegata, koji su predstavljali 40 klubova iz centralnih kraljeva Sjedinjenih Američkih Država. Imaće u Americi 100 studentinskih Newmannovih klubova.

MARIJA - UTJEHA ŽALOSNIH

Zivim u jednom od većih naših gradova. U svim crkvama održavale se svibnjske poboljšnosti.

Svaku večer u isti redovito na večernjem, ali najnedjeljom je iskrasno ju dovrlo vrlo i obiman posao, vezan prije kratkim rokotom, te sam morala raditi posljedne podne u kancelariji. Posljedno je ured uladen od kuće oko 7-8 kilometara, nisam mogla poći na rubak radi nepogodnog prevozne sredstva, pa sam tako ostala cijeli dan da ne naveberem do rukavica uz vesci uobjedinjeni skromni doručak. Bila sam gladna, a i umorna, ali dužnost je tražila da ostanem, dok ne svršim određeni posao. Bila sam prilično i neraspolažena, jer moja mlađa prijateljica, koja je sa mnomo radila, iako je vrlo dobro znala, kolik je obim posla, kako je tražila da se vratim, nego je stalno mrmnjala i privoravala radi posla, te je u dva sati otisla kući potpuno bezbrzina.

Hvalan vješt je pribor i kisa padala. Skoro se počelo mračiti. Posla sam kući. U to vrijeme nije bilo nikakvog prevozne sredstva, pa sam posla pješice. Bila sam gladna, umorna, neraspolažena i žalosna. Žalosna sam bila, jer je već bilo vrijeme u svibnjske

poboljšnosti u crkvi, gdje sam običavala ići, jer je to moja najmilija crkva.

Nakon propješnjene 4 kilometra, prizbližavala sam se crkvi, u kojoj sam kao dijete bila svega dva ili tri puta. Oduševila sam da suči u koju bi bilo potrebno, navratiti se da izolim krevetić. Kad sam ušla, crkva je bila otvorena i svatvom osvijetljena s dvije svjetle. Na Gospinu oltaru dogovarjale su dvije svjetle. Mnoge su vještice prednje crkve. Gospina liturgija je svjetila prednje. Stigla sam u sam potčestu poboljšnosti. Bile su me neuspjehi, da sam stigla. Mislila je da je neuspjeh, da sam krušnjača. Mislila su se zasjedi za druge. Na zaviz žalosni, ali taj zaviz nije da bila mrlja, nego zahvala i slava. Nebeskoi Kraljici.

Nakon svršene poboljšnosti došla sam kući prilično kasno. Nakon rukava, odnosno večere, posla sam odmah spavati. Jer sam morala ujutro oper rano da ustanem. Ujutro, čim sam se prebudi, sjedila sam se sinčnje crkve. Gospina oltara, svjetla, koje su dogovarjala i zavizovala, i u točno žalosni. Pri dosu sam osjećala nesto vrlo ugodno, kao posljedice nekog ugodnog sna. Pominila sam, da je možda stvarno odraza sna, ali

nijesje, nagrdene vanjsline jednoga čovjeka. Kad vrat vrat, slobodno i bez obzira, ono što valja cijeniti ili odustaci. Samo onda inačenje raslog, da opravdavamo svoj prvočini sačjećaj naklonosti ili nenaklonosti prema nekomu. Kad zauzimimo u unutarnju njegovu jezgru, vidimo, da je toliko jednostavno i ljetivo. I prezbiteri i posjednici i posjednici

V. MEDJELJA PO DUNOVIMA

11. VI. 1951.

U današnjem sv. Evandiju daje Isus svojim Apostolima razne upute za krepovanje života. Najprije veći, da moraju biti pravednici od književnika i farsaša, zatim da nesamo nije dozvoljeno ubiti bližnjega, nego nije dozvoljeno ni srditi se na nj. Napolikako možemo biti poniženi s bližnjim, ako še da se neka molitva i žrtva Bogu dopadne.

I. Isus osuđuje farizejsku pravdu, jer se ona gubila u vanjštini i ihla je više števenerju, nego pobodožnosti. Farize je postao i vršio zakon, da ga ljudi vide, i da mu se dive i hvale ga, a nije mu bilo stalo do toga, Šta Bog na to kaže. Zato ih Isus zove obijeljenim gredovima: izvana su ljepe, a iznutra su puni truladi i smradova. Čuvajmo se takođe preverde — Kršćanska pravda je destrukcija. Ona je unutrašnja i teži za usavršenjem srca. A kad je srce savršeno, samo od sebe se očitaju u riječima i dobrim djelima, pa djeleju na drage apostolske. Samom vanjštinom možemo neko vrijeme ljudi varati, ali ne dugo. Naše licenciranje mora izdati na površinu. No gdje je sreća disto, i vanjska su djela čista i sveta.

2. Kao se srdi na brata svoga, bit će krv sudu. Nikada se dakle ne smijemo srditi na bližnjeg. Smijemo se srditi na njegove pogreške i zlata, ali njeza samoga treba da ljubimo, i da ga žalimo, što je pao u zloču. Ako možemo, treba da mu pomognemo, da se oslobodi svoga grešnog stanja. Ljubav prema bližnjemu je ona snaga, koja zbiljava ljudе i narode i koja čini zajednički život srodnijim. Ona je najbolja garantija mira u svijetu i zalog sretnog života svakog naroda. Nastojimo se svoje strane, da istishemmo iz svoga srca svaku mržnju na bližnjeg svoga.

3. Ako hoćeš da prinесes Bogu dar, najprije se pomiri s bratom svojim. Ništa dake Bogu milj darovi, koji idu iz sreća puna mržnje na bližnjeg. Pa ni sv. Misa. Isus prije svršene žrtve na križu prinosi žrtvu ljubavi prema neprijatelju, kad za njih molí: Oče, oprosti mi...! A za toga umire kao crvta. Ako dakle želim, da Bogu budu mili naši pokloni, hvale imena Jezuva, naše pokora i naše probzeone moštive, prvi je uvrjet, da nam sreća bude prostod od svake mržnje. Mnogi se ljudi čude, da im molitve nemaju uspijeha, a možda je baš tu najveća greška. Ispitajmo se!

12. EUHARISTIJSKI KONGRES ITALIJE održat će se ove godine u Rijeci. Kao priprava za taj dan bila je nedjelja, 20. svibnja, odredena kao euharistijski dan: cijelom narodu skrenuta je pažnja na budući kongres.

Sv. IVAN KRSTITELJ
DE LA SALLE

Ove se godine slavi izostogodišnjica njegova rođenja. Radi se 30. IV. 1851. u Reimsu u Francuskoj. Sa 16 godina postao je kanonik. Prvu je sv. Misi služio na Uskrs g. 1878.

U to se vrijeme Sestre od Djeteta Isusa vodile besplatne škole za djecu. Gospoda Maillefer brijela je osnovati u Reimsu ovakvu školu i za djecu. Povjerila je tu stvar učitelj Anđela Nyeli i preporučila ga svom rođaku Ivana de La Salle. Ovaj je tu zamislio privratio i smješio školu za dječake u svoju kuću. Sam je u školi učio djecu. Brinuo se za učitelje i tečajem vremena počeo s njima zajednički provoditi redovnički život. I tako je nastao redovnički „Zavod braće kršćanskih škola“. Ivan se odrekao kanonika, a za vrijeme velikoga glada g. 1864. i 1865. raspodjelio svolu svjetu imovinu siromašima. Odsada je živio samo na račun Božje Providnosti. Sav svoj život posvetio je kršćanskim školama.

I drugi su gradovi htjeli imati ovakve besplatne kršćanske škole. Uvuk ih je osnovao i vodio sv. Ivan sa svojom braćom. U Reimsu je sv. Ivan osnovao i

školu za buduće učitelje. Odatle se razvio u Francuskoj putovo školstvo. Ono izdvajajući svoj početek sv. Ivanu.

Pod konac života sv. Ivan se odrekao vodstva svoga zavoda i povukao se u Reimsu, da nadje dane proveđe u sabranom međitvu. Početkom korizme g. 1710. nezvanično slušnjak palio se na vrata na glavu. Lijepnik je izjavio, da je smrtonosno. Približavajući se blagdan sv. Josipa. Svetac je zahvalio, da joj jednom studi sv. Misi prije nego umre. To je izgledalo nemoguće, kad su na jednomu u noći od 18. na 19. ožujku boli savsim prestale. Na blagdan sv. Josipa mogao je sv. Ivan odslužiti svoju zadnju sv. Misi. Na veleru se soli boli povratiti. Na Veličku Srijedu pratio je sv. Poputinu, na Veliki petak 7. travnja 1719. Svetac je umro. K njegovu je ljeusu nagrano mnoštvo svjetla, da mu se mogle. S njega mrtvoga razmijeli su božje haljine na komadiće, da tako ponese uspomenu o Sv. Svetom.

Paša Leon XIII. proglašio ga je blaginjenim, a zatim i svetim 24. V. 1906. — Svećevo se de jure protirolo. God. 1925. se ujedno 12.600 braće njegovih redovnika, koji su ponosavali 275.000 djece.

Svibanj u sjemeništu

Na poseban⁸ se način provlaživa-va svibanj u sjemeništu. Učenčići svakog razreda naprave sami otačice Kraljev svibnja. Pred tim otačice, koji se nadaju u učionici, mode kruniju, a na večer, prije nego podu na počinak, otpjevaju koju marijansku pjesmu. To je nešto divno! Obično svaki razred ima posebnu molitvu, kojom se stupava pod zaštitu Kraljeve svibnje.

Evo jedne starije, mlađeničke molitve vel Nišla je iz polenske duše seminarije, šestostolice Moliti su joj dnevnje: „Prevestra Djevice i Majko Božja Marija!“

Ti značes, zašto se oltara svake večer skupljamo oko Tvoje oltara, načinjenog topilinom naših arđaca i snagon naših mladića. Ništa nas drugo ne privlači, nego mliša Tvoja blaga, za koju je če-žnja naša mlađenička srca. Tvoj lik i našao na Tebe jestu vrata zraka za naše duše, izmješane proljetnim olujama i borbam za ideale.

Ljubavi žđamo — imamo Tebe! Pomoći trebamo — imamo Tebe! Jakosti trebamo — imamo Tebe! Ali od svih naših potreba najveća je

naša brig, kako da sačuvamo sveto svećeničko zvanje. Ti si odgojila prvo svećenika, pod čijom čemom zastavom i losinom i mi raditi i jednom pasti iscrpljeni. Odgajala i nas!

Raspamit u nama ljubav prema svetu zvanju. Izmolni nam jaku volju i snagu za žrtvu. Očuvaj nas čiste i posvećene, da postanemo svećeniči, raspamitljivi žarom Tvoje ljubavi. Ti značes, i je to naša iskrena želja i volja, zato nas preko potesnika dovedi do crkve.

Marijo, Majko, budi nam u pomoći. AMEN.

KATOLIČKI MUZEVI U S. A. D.

održali su u Washingtonu svu XXXII godišnjicu kongresa. Apostolski delegat u SAD Mons. Amleto Cicognani pozvao je kongres i prisutnima isporučio pozdrav i apostolski blagoslov S. Oca. Predsjednik centralnog odbora je govorio o napornima katoličke čitavog svijeta za očuvanje mira i uspostavljanju krišćanskih edukativnih vrednota u svjetu.

Na poseban⁹ se način provlaživa-va svibanj u sjemeništu. Učenčići svakog razreda naprave sami otačice Kraljev svibnja. Pred tim otačice, koji se nadaju u učionici, mode kruniju, a na večer, prije nego podu na počinak, otpjevaju koju marijansku pjesmu. To je nešto divno! Obično svaki razred ima posebnu molitvu, kojom se stupava pod zaštitu Kraljeve svibnje.

Evo jedne starije, mlađeničke molitve vel Nišla je iz polenske duše seminarije, šestostolice Moliti su joj dnevnje: „Prevestra Djevice i Majko Božja Marija!“

Ti značes, zašto se oltara svake večer skupljamo oko Tvoje oltara, načinjenog topilinom naših arđaca i snagon naših mladića. Ništa nas drugo ne privlači, nego mliša Tvoja blaga, za koju je če-žnja naša mlađenička srca. Tvoj lik i našao na Tebe jestu vrata zraka za naše duše, izmješane proljetnim olujama i borbam za ideale.

Ljubavi žđamo — imamo Tebe! Pomoći trebamo — imamo Tebe! Jakosti trebamo — imamo Tebe!

Ali od svih naših potreba najveća je

našom obliku: među natpisima i monogramima, dok lik Raspetoga iz tog vremena uopće ne poznajemo.

Tek sa slobodnom vjerom od 313. god. pod carem Konstantinom, iako nakon njegova viđenja Krista na nebzu za vrijeme bitke, od kada je car das do se krije kao pobedonosni znak postaviti na sve vojničke zastave, na štítove i na dрavljani novac, tek postio se je da vrijeme toga istog cara našao pod zemljom u Jeruzalemu na Golgoti i pravi Kristov križ, počeo je naglo rasti i slijeti se javniji kult križa i njegova opća upotreba u umjetničkim prikazima.

Od tada križ zauzima sve istaknutije mjesto i u crkvi i u privatnom životu kršćana. No nezadovoljni budžetu u Rimu i Ravenu u V. i VI. stoljeću vladivo mjesto zauzima slike preobrađenog križa, velikih dimenzija, najčešće bogato uređenih slike, i dragim kamjenjem, ali ipak još je na njemu nema Raspetog Kristova lica.

Prikaz na križu, koliko danas znamo, ne dozaije prije V. stoljeća. U ranom srednjem vijeku, sve do XI. stoljeća prikazi Raspetog u kršćanskoj umjetnosti su bio rijeđi. Tek je sa XII. i XIII. stoljećem Raspeti postao najčešći sadržajem, pa Ga je kroz stoljeća priskrivao beskrajno mnoštvo znamenih i neznamenih umjetnika, slikara i kipara, bilo u drvu, kamenu, sponovom, kosi i metalu, bilo u ikonama na drveznoj dasici, na slikama na zidu i platu, u miniaturama u rukopisima ili u grafici, u emajlu i u vezu.

„Dulji“ nasodi
sv. edate za Boga

Sv. Pismo nas uči, da se je Bog objavio pravim ljudima. Objavio im je sam sebe i poslio ih je o odnosima čovjeka prema Bogu. Medutim naši praroditelji su se izazvjerili jebave Božjoj. Oslabljena čovjekova narav, ranjena istočnim grijehom, djelovala je u tom pravcu, da je čovjekanstvo u svom daljem razvitku sve više zaboravljalo pravu, od Boga objavljenu istinu i sve dublje pada do zabilježi u zabilježi. Od prvotne vjere u jednoga Boga čovjekanstvo je došlo do time, da je obzaljivalo ne samo životinje, nego i najzanimljivije ljudske strasti. Jedino je široki narod, veden posebnim Božjim djelovanjem, sačuvao vjeru Praobzajevu. Kad se je našao punina vremena, slišao je obećani Spasitelj Isus Krist s nebom na zemlji. On je čovjek donio puninu istinu i puninu misli.

Tako nas je sv. Pismo. Medutim bilo je onih, koji su pobijali i nikjeli ova nauku. Oni su tvrdili u prvom redu, da vjera Bogu nije svojstvena čovjekovoj naravi i kao takva, da nije ni postojala u prvebitnom čovjekovom društvu. Oni su tvrdili, da je vjera nastala iz straha pred prirodnim silama, koje čovjek nije poznavao. Vjera bila, prema njihovim tvrdnjama, bila prvoizvod straha i neznanja. Mnogoštvo je prema njima bila prvočina čovjekovog vjera, a vjera u jednoga Boga je došla tek u završnoj fazi razvitka religije.

Već stari grčki povjesničar Plutarh kaže na jednom mjestu: „Možes našel na gradove bez utvrda, bez pomivanja pisma, bez kraljeva i bez palata, ali nije nikada nitko nije vidio nititi će viđeti grad bez svetinja, bez božanstva, bez mitova, bez žrtava. Etnologije, t.j. nauka, koja se bavi proučavanjem starinskih kultura, došla je do istog rezultata. Najpoznatiji predstavnici ove nauke posjetili su najprijetnije nađene svijete kontinentale i ustanovili, da medu njima ne postoje tako držive pleme, koje ne bi imalo čvrsto uvjerenje o postojanju božanstava. Na temelju tih rezultata mogao je jedan od najvećih živućih etnologa O. Schmidt još 1912. izjaviti: „Danas ne postoje učenjak, koji bi ista značio, a koji bi se usudio tvrditi, da medu primitivnim narodima ima i takvih, koji ne znaju za pojam Boga i religije.“ Učenjak Lasch, koji je inače evolucionist t.j. pristaša onih, koji zastupaju, da vjera u Boga nije prvočina vrednota, poznata svim narodima i svim vremenima, nego da je ona nastala i da se je razvijala tokom povijesti, morao je 1922. g. napisati: „Vjerdan nekih učenjaka o alegorijoznosti različitih primitivnih naroda odvyna je upoznata kao temeljna zabluda.“ Etnologija je na taj način dočekala, da nisu istinite tvrdnje onih, koji kazuju, da vjera u Boga nije postojala u prvebitnom čovjekovom društvu.

Proučavajući primitivne narode etnolog su ustanovili, da najprijetniji medu ovima, oni, koji imaju vrlo sredinsku materijalnu i duhovnu kulturu i najprijetnije društveno uređenje, imaju istodobno vrlo jasan i čist pojam o Najvišem Biću, kao stvoritelju i vrhovnom gospodaru, moralnou zakonodavcu svecu, dobrostivom i pristupnjačom upravitelju svih ljudi. Oni pa primativni narodi su srednjom i najmladom kulturom, pak i s visoko razvijenom civilizacijom, imaju sve sljubi pojam o Najvišem Biću i upadaju u mnogoštvo etnologa starosti većina ih otvoreno prihvataju, da je jednokrivo prvočina religija čovjekova. O. Schmidt na temelju današnjeg stanja etnološke nauke tvrdi: „Stvarnost i originalnost najvećeg Bića kod primitivnih naroda ne osporava više nijedan istraživač, koji nesto znaci! I njezin visok etnologički starost većina ih otvoreno prihvata; u najmanju je ruku nijedan od njih više ne pozbija.“ A već spomenuti učenjak Lasch na jednom mjestu piše: „Primeri primitivnog monotheizma (jednokrštva) pripadaju zajedno s gorovom i periferijskim ogranakom etnologije, a prema kriteriju vjere i religije, učenjak Lasch je učenjak.“ Prema kriteriju vjere i religije, učenjak Lasch je učenjak.

I ovih svjedočanstava etnologije i preistorije možemo zaključiti, da vjera u božanstvo postoji na zemlji otkriveni i čovjek i čovjek. Prehisto-ričar Kraft pripisuje ideju Najvišeg Bića najstarijoj prehistorijskoj prakulturi.

Raspeti Krist

u kršćanskoj umjetnosti

Prikaz raspelog Krista u religijskoj umjetnosti vezan je uz srednjovjekovnu misao o Okupljenju. Značajno je ipak, da se taj najčešći sadržaj umjetnosti, bez koga ne možemo danas razumeti ni najzanimljivim kapelicom u latinskoj zabilježi, javlja religijsko.

U crkvi rimskog doba, u vrijeme Kraljevstava, kazna se smrti raspajanjem na križ prijemevala samo nad robovima, osbjeglicama i najteđim prekršajnicima zakona. Rimski se gradinani nisu u kojem slučaju nije smio kazniti sramotnom smrću na križu. Narodito su se u rimskim provincijama kaznjavali krišem bastonci i razbojnici, koji su pripremili najčišćim društvenim slojima. Slijedimo se, da su i u Kristi via crucis na križu.

Ako se, dakle, učivimo u pravno i društveno shvaćanje tadašnjeg svijeta, postaje nam jasno, da u to vrijeme raspajanje u celini rimskog i helenističkog društva — ni Kristova smrt na križu nije bila smrstrana nimalo zahtjevna. Križ, ovog vremena, naznačavao je kaznu, daleku sramotnost i odjeljnost, morao je izazvati istinktni zbor i odgovor i u celini novootkrivenika. Mu to tek bili napustili poglavito. Samo je živa vjera, malo po malo, mogla da taj zbor promijeni u postavljanje i u učitvijenje.

Patnja

Covjek po svojoj naravi zazire od patnje, plasi se boli, udriće pod napadom teškog rada. Nije li to znak, da on teži i da je određen za vječni mir i za neizrecivo blaženstvo?

On ljudi užitak i hrii za zabavama. Nema li on prava na istinsku radosť i nepomučenu sreću?

Na strastveno teži za prolaznom slavom, tačnim časima i vremenitim bogatstvom? Nije li on stvoren za uživanje sjajnih časti i usrećujućeg blagatstva?

Kad covjek pokuša, u ovom životu živjeti za same užitke, zabave i trošenje bogatstva, ali pak samo pretjerava u nekom užitku, bilo u leđu, picu, ajetljivim radostima — javlja se osjećaj odvratnosti gadenja, žalosti. Kao posljedica pretjeravanja može da se nađe boles, katkad izazove i smrt. U svakoj časi neumjerenog užitka nalazi se talog gortine, kojega se skupa ispija.

Nije li sve to znak, da ova zemaljska postojbina nije mjesto i određeni pod-činka i uživanja, nego mjesto borba i patnje? Pa koji je onda smisao patnje?

Ako malo unaokolo nas pogledamo život, naići ćemo da se sve rada, razvija i usavršava u znaku i pod vidom patnje. Počam od materije, pa u svim oblicima, do najuzvišenijeg života sve se u patnji oplemenjuje, usavršava i raste u vrijednosti.

Od gromade mramora postaje dragocjena umjetnina te nakon duga klešanja, obradivanja, odstranjenja svega što lamo ne spada, do neksrne željeni kip, kojemu se svijet divi.

Tako isto svaka se druga materija, bilo drvo, tkanina, koža i t. d., oplemenjuje patnjom: rezanjem, udaranjem, šivanjem, gladenjem, već prema vrati sirovine.

Kakove muke, lom i pritisak mora da prode pišnica, dok od nje ne postane kruh. Dok raste, izložena je ne-pogodama vremena, zimi, kiši, vjetru i sunčanoj žegi. Onda se kosi, pa vrši, melje, miješa i peče, da postane hrana. Sličan proces prolazi i grožde, da od njeg postane okrepljujuće vino: tri nepogode vremena, pa se trga, gnječi, stavlja u tisk, zatim u bači stoji i preteće se, dok ne postane ukusno piće.

Tako je i u životinskom carstvu svaki život izložen borbi i patnji u odnosu na negogode vremena, traženje hrane, borbe s neprijateljima i srodom.

I ljudski je život borba i patnja. Dolsta je život više umiranje nego življene, ponavlja za Jeremonim du-bokoum sv. **Augustin**. Pjesnik i filozof Goethe, koga solikovo obožavaju, komu su toliko zavidili, rekao je sam: "Ne ču da se tužim, a ipak moram reći, da je sve, što mi lamo, bio rad i mučenje, i da u svojih sedamdeset i pet godina ni feler tijedna nisam istinski bio sretan. Bilo mi je, da sam vječno valjao kamen podžuci ga uviđek iznova."

Covjek život kao da je затvoren u nekim krugovima, u kojima se odvija borba i patnja. Tu je krug vlastitih strasti, zlih navika i sklonosti. Krug rada i borbe za opstanak, odhravanje života. Krug prirodnih i elementarnih nepogoda. Krug bolesti, starosti i smrti. Covjek treba da odoljeva strastima i subžija će navike i sklonosti, da poštano radi; i borbi se za dostojan opstanak, da nadolje krijeve i patnje strpljivo podnosi.

Zlato se kuša u ognju, a covjek u peći nevolje. Pravednik treba ne samo da bude strpljiv u patnjama nego i veseo, jer su patnje talionica, u kojoj se duša čisti, jača i usavršava u krepolistu. Svi su učili uplatiti patnju, no ne radi nje same, nego radiobre jezgre, radi jaka, plementita i božanskog duha, koji ostaje iza patnje, kad se valjano podnose.

Sam Spasitel Isus podnio je najtežu muku i smrt. Kad su dvojica učenika Isi i Emaus, pridružio im se uskrsni Spasitel, koga nisu prepoznali. Pripovijedali su, kako je Isus lijepe naučio, voleo, kolika je čudesna činio, a sad vide da su se prevarili, jer je jedno završilo sa njima sreće. O pristaništu vječnoga blagostenstva kliče sv. **Augustin**. Blago onima što i opasnoga mora životu stignu Boži, koji si najslijardi pristanište!

Iz katoličkog svijeta

Novi Apostolski Administrator u Šibeniku

Sv. Otar Pijo XII. imenovan je pred-
g. dra. Cirila Banića apostolskim ad-
ministratorom Šibenske biskupije i na-
slovnom biskupom Koroneškim. Mgr.
Cirilo Banić je svećenik splitsko-makar-
ske biskupije, rođen 1. VIII. 1890. u
Doci Donjem, zaređen 8. IX. 1913. Šiben-
čev je kao upravitelj župe u rod-
nom mjestu, kao kapelan Sv. Krize u
Splitu, kao profesor kateheza na mu-
škom realu u Splitu, u Osobju, kao
direktor realne gimnazije u Splitu, gdje
je smrćenjem 1945. Vratio je dinu-
prosinovalnu župu i ispitivača. Zad-
njih 10 godina predavao homiljetički
drugi na Vladičkoj bogoslovskoj školi u
Splitu. Dne 27. V. svećenac je go posve-
tio na hiskupu preuzev. g. magr. dr. K.
Bonetić u sudjelovanju preuzev.
g. biskupu hrvatskog i apostolskog ad-
ministratora pažinskoga u stolnoj crkvi u
Splitu u prisutnosti predstavnika Sv.
Stolice graga. S. Odjia. Dne 3. VI.
preuzeo upravu Šibenske biskupije.
Narodu Natpisuju i naše smjere će-
stite.

SESTRE LJUBAVI u Colorado su
postale novu bolnicu sa 150 kreveta.
Gradnja bolnice je stajala 2.500.000.
U travnju je na svetac način bla-
goslovio ovu bolnicu Mons. Joseph C.
Willing, biskup Puebla.

**INTERNACIONALNI SAVEZ PO-
KRETA ZA OBITELJ** održao je u Pa-
rizu kongres, na kojem su sudjelovali
delegati Francuske, Belgije, Italije,
Luksemburga, Monaka, Engleske, Nje-
mačke, Holandije i Švicarske. Pokre-
ta obitelji su osnovani u devet država
i imajući za cilj reformu zakonodavstva
i institucija u korist obitelji. Na kon-
gresu je ustanovljeno, da su ovu po-
kratu imali narodničog uspjeha u Fran-
cuskoj i Belgiji, a da su i u mnogim drugim
državama predstavnici ovoga pokreta bili pitanji za savjet u stvaru
sme, koje više ili manje interesiraju obitelj.

JEZUZALEMSKI KATOLICI su u
procesiji obavili jubilarne poboznosti
Svetu Godinu. Veliki broj svećenika,
redovnika i vjernika sakupili
se je ovom prilikom u crkvi Spa-
stelja, gdje je obavljeno prvi posjet.
Procesija je zatim pošla gradskim ulicama
do latinskoj Patrijarhiji, gdje je obavljeni
drugi posjet. Na čelu su po-
moćnici jeruzalemskim biskupom pro-
cesija je zatim pošla do bazilike Svetoga
Groba gdje je obavljena treći
posjet. Zatim je procesija podje krežnim
putem do dvorišta samostana Blaće-
vina, gdje je obavljena četvrti posjet.
Po božanstvo je trajala oko četiri sata.

THE CATHOLIC NEWS, dnevnik
new-yorskog nadbiskupije, narošio je
ovo godine 40. godinu svoga izlaženja.
Direktoru i urednicima ista je bilo
predređeno svećeno primanje u Društvu
katoličkih pisaca u New-Yorku.

**KATOLICKO SVEĆENIŠTVO U FRI-
BURGU** ima ove godine 1351 upisanih
slušača. Od ovih su većina Švicari, ali
ima i stranci: Amerikanac, Francuz,
Nijemaca, Talijana, Belgijanaca
Poljaka, Irača i Židova. Svećenište
ime teologički, pravni, filozofski i pri-
pravosrpski fakultet.

EDGARD PRESTAGE, profesor lon-
donskog svećeništa i član Engleske
Akademije, inače poznati katolički ja-
vani radnik, umro je u Londonu u sta-
rosti od 81 godine. On je prešao na ka-
tolicičan, kad mu je bio 17 godina.
Prestage je dugo godina zauzimao mje-
sto predsjednika Katoličkog društva na
londonskom svećeništu.

Sv. Pavao kaže: Trpežnja sadašnjeg
vremena niješu ništa prema slavi, koja
će se objaviti na nama. Jer dašašna
privremena nevolja donosi nam obilnu
vjernu slavi, koja sve nadivuje.

Zivot je teško putovanje. Često je uzburkano.
Takve su u životu bure, kulinje i borbe.
No nije u dobro pristanište, pristanište
na kojem nema sreće. O pristaništu vječnoga
blagostenstva kliče sv. **Augustin**. Blago
onima što i opasnoga mora životu
stignu Boži, koji si najslijardi pristanište!

Sv. Pavao kaže: Trpežnja sadašnjeg
vremena niješu ništa prema slavi, koja
će se objaviti na nama. Jer dašašna
privremena nevolja donosi nam obilnu
vjernu slavi, koja sve nadivuje.

Zivot je teško putovanje. Često je uzburkano.
Takve su u životu bure, kulinje i borbe.
No nije u dobro pristanište, pristanište
na kojem nema sreće. O pristaništu vječnoga
blagostenstva kliče sv. **Augustin**. Blago
onima što i opasnoga mora životu
stignu Boži, koji si najslijardi pristanište!

PRAVO ZVANJE

Općenito govoreći zvanje sastoji jed-
nostavno u tome, da Bog nekoga obra-
bera za jedan statut način života. Nema
da tako ništa tajanstvena, kako to
mnogi sebi predstavljaju.

Nekdo zna, da ima pravo zvanje, da
se posveti svećeništvom ili redovničkom
staležu, ako iskreno osjeća te je uvje-
ren — koliko mu to moguće pro-
suditi pomoći mistici Božje — da je
taj stalež najbolji za njega, da će u
njemu najbolje postići svrhu, koju mu
je Bog na ženski odredio. K tomu još
pričodaju čljenjica, da on uvezli u obzir
svoje darove, navlike, okolnosti do-
lazi do zaključka, po kojem će, iskreno
stupajući u taj stalež, u njemu sigurno
i uspijeti.

Da proasidimo, imamo li od Boga na-
dahnuti zvanje, njoj obično dosta, da
se zadovoljimo time, što imamo trajnu
sklonost prema njemu. Ovaj znak nije
siguran, ako nisu ujedno ispunjeni na-
ravni uvjeti, t. j. da isto tako imamo
određene tjelesne, čudoređe i duševne
sposobnosti. Prema tome: i sklon sam
i hoću mogu.

Poziv u svećeništvoredovnički stalež
predstavlja dačko nesam nadnarav-
nu sklonost i želju, nego i prikladnost
i mogućnost, da izvršim njegove duž-
nosti. Bog ne može dečljovati opređeno.
Ako on zaista hoće, da Ga netko ali-
jedi, mora mu dati i mogućnost, da čini
tako. Ako su dake na putu stvarne
poteske, na pr. ozbiljna bolest, briga
za uzdržavanje starih roditelja i t. d.,
takav nije pozvan da stupi u redov-
nike.

Najbolji i najsigurniji znak zvanja,
veli sv. Franjo Saleski, jest stalna i
odlučna volja služiti Bogu, jer je bož-
anski Učitelj nekog rečao: *ko ho-
će... dodi i stjeđi me*. Svetac piše:
"Pravo je zvanje jednostavno čvrst i
odlučna volja služiti Bogu onako i
ondje. Gdje On to hoće. Ne mislim time
reći, da moram biti oslobođen od svake
neugodnosti, potiske i odvratnosti.
Ne smijeno stoga krije proučavati
zvanje, ako onaj, koji misli, da je poz-
van u redovnički stalež, ne osjeća više
isto ono čuštvoto, koje je imao na
otvrdnost i takvu hladnoću, pa misli
da je sve izgubljeno.

Konačan sud o tomu, da li je zvanje
pravo ili nije, izreči će nadležno crkveno
govorlarstvo. "Kto vas sluša, mene
слуша", rekao je Spasitel. On je ust-
arao: Novi Crkvi, kada svoju zamjenicu i
predao joj vlasti nezabudljivog crkvenog
preduzete, potiske i odvratnosti.
Ne smijeno stoga krije proučavati
zvanje, ako onaj, koji misli, da je poz-
van u redovnički stalež, ne osjeća više
isto ono čuštvoto, koje je imao na
otvrdnost i takvu hladnoću, pa misli
da je sve izgubljeno.

Pravo ili nije, izreči će nadležno crkveno
govorlarstvo. "Kto vas sluša, mene
слуша", rekao je Spasitel. On je ust-
arao: Novi Crkvi, kada svoju zamjenicu i
predao joj vlasti nezabudljivog crkvenog
preduzete, potiske i odvratnosti.
Ne smijeno stoga krije proučavati
zvanje, ako onaj, koji misli, da je poz-
van u redovnički stalež, ne osjeća više
isto ono čuštvoto, koje je imao na
otvrdnost i takvu hladnoću, pa misli
da je sve izgubljeno.

U INDONEZIJI je ministar nastave
izdao dekret, koji zabranjuje predstav-
nike katoličke Crkve. Po spomenutoj
dekretu ministar prosjeće ima pravo
imenovati, nadzirati i premijestiti vje-
roispitnike, te odrediti nastavni plan.
Predstavnici hierarhije nadaju se, da će
u toj stvari ipak prevelati razboritost
te da se ministar ne će služiti privativa
predviđenim u spomenutom dekretu.

KATOLICKI ZAVOD RADA osnovan
je u Oxfordu sa svrhom, da odgaja
buduće vode radničkog pokreta prema
smjernicama katoličke Crkve. Zadat je
pričin od vlasti, a dobiva i subvenciju
od vlade. Zasad na tom zavodu studiraju
22 osobe, među njima dvije žen-
ske. Apsolventi toga zavoda dobij
su diplome od svećenistva u Oxfordu.

TONKUJSKA NADBISKUPIJA imala
je 14.670 vjernika. Za godinu dana
broj se povećao za 2200. Odraslih obra-
ćenja bilo je 2019. Preko 4000 kateku-
mena spremi se da prima krštenje. Ove
godine osnovane su dvije nove župe i
sada ih imade dvadeset i osam u tolikoj
nadbiskupiji. Poprečno svaka župa
ima 72 obraćenika kroz godinu.

KOLEZ SV. BONAVENTURE, kojim
upravljaju franjevići provincije Imena
Isusa iz New Yorka, svećano je pro-
glasilo univerzitet sa svim privativa i
dužnostima.